

Ik ga naar de schapen

MARIEKE
DE MARÉ

o

IK GA
NAAR DE
SCHAPEN

P E L C K M A N S

Zelfs gedachten hebben een houvast nodig.

STEFAN ZWEIG

Een schapenstal.

Bij benadering in het midden van een uitgestrekte weide.

Het is de bijzondere plek waar Andrej, Simone, Tove en Rocco allemaal wel eens zitten. Soms samen. Meestal alleen.

In de schapenstal wordt weinig tot niets gezegd.

Dat ligt vermoedelijk aan de schapen die altijd in de meerderheid zijn en de bezoekers onbeschaamd en indringend aankijken. Hun leider is een oude dikke ooi die met haar grote mooie blauwe ogen iedereen het zwijgen kan opleggen.

Zwijgen in de schapenstal is iets anders dan zwijgen op eender welke andere plek. Daar zijn ze allen op een uiteenlopend moment in het leven achter gekomen.

De schapenstal werd lang geleden gebouwd door de vader van Simone. Gelukkig is hij er niet meer. Al is hij er wel nog, want op zijn rouwkaart staat: 'Sinds je bij ons wegging, ben je overal.'

Verder is er ook nog Siti.

Zij leeft nog en is de moeder van Simone, maar dat laatste was ze, op een doordeweekse dinsdag, plots vergeten.

Aan het einde van het verhaal, als er twee weken zijn verstreken, gaat Siti dood.

Je zou dat om een of meerdere redenen jammer kunnen vinden. Net zoals ik. Vaak heb ik mij afgevraagd of ik opnieuw kon beginnen om dit verhaal anders te laten eindigen.

Neen.

Dat kon niet.

o

Andrej en Simone.

Twee mensen als twee woelmuizen,
die één keer in het leven kiezen met wie ze voor altijd
samen zullen blijven.

Andrej en Simone wonen in een oud huis aan de rand van een klein dorp. Zo klein dat de rand zich heel dicht bij het midden bevindt. In het dorp staat een romaanse kerk, er is een plein met daaromheen een aantal huizen, een uitvaartcentrum en een klein industrieel museum over de geschiedenis van kookpannen en koffiemachines. Tussen het oude pastoriegebouw en de romaanse kerk loopt een grindweg, waarlangs een begraafplaats ligt, die leidt naar het huis van Andrej en Simone. Vanuit hun woonkamer kijken ze uit op een grote open grasvlakte. Ergens in het midden van de weide bevindt zich hun schapenstal, die voor de helft op de grens met een ander dorp staat.

Andrej vertelt dat aan iedereen die hen bezoekt.

‘De schapen grazen hier en slapen ginder.’

In het midden van de stal staat een klein nagemaakt verkeersbord waarop hij de naam van het andere dorp geschilderd heeft.

Voor Andrej is het een vrolijke gedachte dat zijn schapen voortdurend een grens oversteken, hoewel Simone hem al vaak heeft gezegd dat er eigenlijk weinig bijzonders aan is.

Andrej houdt van zijn schapen.

Exact een week nadat hij en Simone verhuisden naar haar ouderlijke huis met uitzicht op een lege schapenstal, kocht hij twee dikke boeken: *Schapen houden als liefhebberij* en *Waarom schiep God het schaap?*

Na een paar dagen lezen en een bezoek aan een kleine schapenhouderij deelde hij Simone mee dat hij vier ooien op het oog had. Andrej kon niet wachten om de oude schapenstal te verbouwen. Muren afbreken, muren bouwen, schuren, verven, voederbakken plaatsen, drinktonnen monteren. Hij installeerde een aparte ruimte in de stal voor alle materiaal dat hij in een keer kocht. Alles van hetzelfde merk, alles in dezelfde kleur: een schapenhoefschaar, een klauwmes, een schapenschoen, een rubberen nekkoord, een vitamine-injector, een dektuig, dekpoeder, een scheermachine, een tondeuse, scheermesjes, olie voor de scheermachine, een lammerensonde, een lamverloskoord, een naveldip, een beademingspomp, een spantang, een schedeband, adoptiespray, een maatbeker voor de lammetjesmelk, een garde, vier lammerflessen, lammerспенen, een flessenrek, een lammeremmer en, om te beginnen, vier grote zakken krachtvoer.

Toen hij alles had uitgestald, stond hij er de rest van de dag naar te kijken. De ene keer stond hij helemaal

links in de weide, de andere keer helemaal rechts, dan weer in de opening van de stal en ook eens achter het raam in de woonkamer.

De ooien konden komen, want Andrej zag dat niets ontbrak.

Behalve misschien het genoegen van Simone.

○

Het is MAANDAG.

‘Mag ik het antwoord geven?’

‘Neen.’

Andrej en Simone kijken door het kleine raam dat uitkijkt op de grote weide en hun schapenstal.

Simone denkt diep na.

Andrej niet.

Hij kucht. Hij geeuwt. Hij drinkt koffie. Hij slikt in vertraging zijn speeksel weg en vraagt:

‘Mag ik een tip geven?’

‘Neen.’

Andrej schuift zijn stoel achteruit, gaat naar de kelderkast, opent die haastig, breekt een grote reep van een tablet chocolade en wandelt daarna traag en al knabbelend rond de tafel. Af en toe zoekt hij oogcontact met Simone, die vaak in gedachten verzonken is. Hij sleept met zijn oude pantoffels over de vloer om haar bij de les te houden.

Simone schrijft iets op.

‘Je begint verkeerd.’

Zucht.

‘Kan je mij even alleen laten?’ vraagt Simone.

‘Ik ga naar de schapen,’ zegt Andrej.

o

Andrej en Simone lossen vaak raadsels op.

Of beter: Simone houdt van raadsels, Andrej lost ze meestal op. In hun huis hebben ze een kast vol dunne en dikke raadselboeken. Simones lievelingsboek bestaat uit een aaneenschakeling van vraagstukken over een eiland waar iedere bewoner ofwel een ridder ofwel een schurk is. Ridders spreken alleen maar de waarheid, schurken kunnen alleen maar liegen. Op het eiland leven tweelingzusters, vierlingbroers, prinsessen, goden, demonen en vogelsociologen. Er vliegen pratende nachtegaal en kwakende vogels die de lezer moeten inwijden in de wereld van de combinatielogica. Die vogels hebben de gave om de meest abstracte en mysterieuze begrippen uit de wiskunde en de logica in concrete, aantrekkelijke beelden om te zetten. Nochtans hebben veel moeilijkheden op het eiland van ridders en schurken iets oneindigs. Dat zegt de pratende nachtegaal al aan het begin van het boek. Dat je vrede moet nemen met het idee dat sommige raadsels onoplosbaar zijn.

○

‘Ben je al terug?’ vraagt Simone.

Andrej wandelt op zijn sokken naar de kelderkast, opent die en haalt een kruimelkoek met stukjes sesamkaramel uit een doorzichtig zakje.

‘Zullen er weer kruimels op de grond vallen?’ vraagt Simone.

Andrej zwijgt.

Hij eet de koek op,
bukt zich traag naar de grond,
likt aan zijn wijsvinger, plakt drie kruimels vast en likt ze op.

‘Dat hoeft nu ook niet,’ zegt Simone.

Andrej gaat in de fauteuil aan het raam zitten en kijkt naar buiten.

Hij staart naar zijn grazende schapen.

‘Ze leven zo graag.’

Andrej zegt minstens een paar keer per week dat zijn vier ooiën graag leven, en dat hij dat kan zien aan hun mooie grote blauwe ogen. Samen met hun dochters, kleindochters en achterkleindochters vormen zij nu al